

VIURE A BARCELONA

He viscut durant gairebé sempre en grans ciutats, d'aquí i de l'altra banda de l'Atlàntic. És una circumstància que exposa a dificultats serioses, però es veu que crea habitud: en casos com el meu no tan sols acabes per acostumar-t'hi, sinó que t'agrada. Amb tot el sentit crític que es vulgui, però t'agrada...

I a més, cal comptar amb un factor que compta molt: l'enamorament. Em consta que, en general, les persones ens enamorem del lloc on hem nascut. Amb un d'aquells amors tan forts que t'inclinen a passar per alt -o a fer la vista grossa- fins i tot tot pel que fa als inconvenients i als defectes.

Jo vaig néixer a Barcelona, i me l'estimo. No es pot pas dir que es tracti d'una declaració d'amor a primera vista, perquè em ve de molt lluny, des dels meus primers records. I l'he enyorada molt, en el curs d'un llarg exili.

Amb l'enyorament, la realitat es transfigura. Es tendeix a exaltar les virtuts i a atenuar els defectes. Jo m'he lliurat durant anys a aquest exercici i puc dir que sé de què va. Però també puc afirmar que Barcelona posseeix unes reserves d'atractiu que no defrauden.

En tornar-hi, després de vint-i-tres anys d'absència, els amics i els parents em preguntaven com havia trobat la ciutat, quin efecte em feia. I jo els responia, amb el cor a la mà, que l'alegria de retrobar-m'hi potser em feia perdre l'objectivitat, o sigui que la veia plena de seducció, interessant, amb el do de conservar-se oberta a una mena de tafaneria universal.

Hi ha més d'una Barcelona (suposo que ocorre en totes les ciutats), i cadascú pot descobrir-hi la "seva". En aquest sentit,

tenim en el nostre idioma un verb que ignoro si té un equivalent exacte en altres llengües. Es tracta del verb badar, no pas en la seva accepció d'estar distret, sinó en la de guaitar, en la d'abstreure's amb un íntim sentiment de volalitat anímica.

Això val més que no sembla. Passejar i badar és un dels dons (o dos alhora) a l'abast dels barcelonins. Es poden triar rutes ciutadanes absolutament distintes, d'acord amb els estats d'esperit de cadascú o de cada dia. Barcelona ofereix un ventall d'opcions d'una varietat inesgotable. Que consti que no és pas una opinió meua, aïllada. Podria invocar el testimoniatge d'americans del nord, del centre i del sud, d'europaus subjectes a una semblant distribució geogràfica, d'asiàtics i d'africans molt evolucionats que han vingut a veure'ns i, després de veure d'un cop d'ull els defectes de Barcelona, s'han enamorat -com jo- de les seves virtuts. I s'han quedat a fer-nos companyia.

Pere Calders